
PITKÄNENÄINEN KUNINKAANTYTÄR

RUDOLF KOIVU

Olipa eräällä kuninkaalla tytär kaunis kuin päivänpaiste ja ilkeä kuin noita-akka. Vieraitten maitten kuninkaanpojat, jotka häntä kosimaan saapuivat, ajoi hän häväisten tiehensä. Mutta kun hän oli ylen kuulu kauneudestaan, ilmestyi kosijoita aina uudelleen ja taaskin odotettiin muuatta kuninkaanpoikaa saapuvaksi.

Kun kuninkaantytär eräänä päivänä linnan puutarhassa käyskenteli, ilmestyi hänen eteensä raihnainen vanha mummo ja pyysi almua.

Kuninkaantytär sydäntyi tapansa mukaan:

— Kuinka rohkenet puhutella minua, akankuvatus! Etkö tiedä, että olen ylhäinen kuninkaantytär, jota kaikkien on toteltava.

— Kyllä tottelet vielä minuakin, sanoi mummo silloin ja katosi pensaikkoon.

Yöllä ilmestyi mummo puutarhaan uudelleen, riensi kukkaistutuksille ja siroitteli salaperäistä jauhetta kauneimman kukan kupuun.

Kun kuninkaantytär aamulla tuli vanhempineen kukkiaa ihailemaan, kiintyi hänen huomionsa oitis kukkaan, johon mummo oli jauhetta siroittanut. Se hohti muita kauniimpana. Kuninkaantytär painoi kasvonsa sen kupuun ihastuneena sen tuoksuun. Mutta silloin tapahtui kummia! Kukka tarttuikin kuninkaantytären nenänpäähän ja nenä ponnahti kyynärän pituiseksi.

— Voi turkanen tuollaista nokkaa, kauhistui kuningas.

— Hirmuista! kirkui kuningatar.

— Nyt jää tyttösemme vanhaksipiiaksi. Ei kukaan huoli puolisooseen prinsessaa, jolla on kyynärän pituinen nenä ja ruusu nenän päässä!

Kuningatar nyhtäisi kukan tyttären nenästä. Se teki kauhean kipeätä, eikä auttanut yhtään, sillä heti ilmestyi uusi kukka nenänpäähän jälleen. Valtakunnan viisaimmat lääkärit kutsuttiin nenää pienentämään, mutta eihän se leikkelemisestä pienentynyt, vaan kasvoi heti sitä mukaa kuin leikattiin.

Kuninkaantytär oli toivoton. Häntä kauhistutti ihmisten surkuttelut. Hän juoksi linnasta pois kätkeytyen metsään. Hän itki katkerasti surkeata kohtaloaan ja käsitti, että kaikki tämä surkeus tuli rangaitukseksi hänelle ilkeydestään. Ensi kerran elämässään tunsi hän katuvansa pahuuttaan.

Siinä itkiessään ei hän huomannut yön tuloa eikä nähnyt pieniä keijuja, jotka temmelsivät hänen ympärillään. Vasta kun yksi keijuista rupesi juoksentelemaan pitkin hänen kyynäränpituista nenänvarttaan, havahtui hän.

— Tämähän on ennenkuulumatonta! kiehahti hän. — Kuinka kukaan rohkenee hyppiä minun, kuninkaantytären nenällä!

*Kuninkaantytären e
ilmestyi vanha raihu
mummo, joka pyysi
almua.*

Mutta keijut olivat niin pieniä ja somia, ettei hän hennonutkaan torua niitä, vaan unohtui seuraamaan niiden ilonpitoa. Hän tiesi olevansa ruma ja häntä lohdutti, kun keijut viihtyivät hänen luonaan. Aikansa leikittyään liitelivät keijut pois ja viimeinen niistä, aivan kuin sivumennen sipaisi poisliidellessään kukan kuninkaantytären nenänpäästä. Eikä uutta kukkaa enää nenälle ilmestynytäkään.

*Kukka tarttui
kuninkaantytären
nenänpäähän, ja nenä
ponnahti kyynärän
pituiseksi.*

Kuninkaantytär ilostui. Ehkäpä hän sentään saa nenänsä vielä entiselleen!

Merkillistä sipsuttamista kuuli hän samassa takanaan polulta. Pienoinen Käpy-ukko ja pikku Lehti-mummo vaelsivat siinä polkua pitkin. Nämä eivät huomanneet kuninkaantytärtä.

— Mihin te vaellatte? kysyi risun oksalla istuva leppäkerttu matkalai-

Mutta keijut olivat niin pieniä ja somia, että hän unohti murheensa ja jäi seuraamaan niiden ilonpitoa.

silta.

– Menemme kuninkaanlinnaan, vastasi Käpy-ukko. Huomenna saapuu Kaukomaan kuninkaanpoika kosimaan kuninkaantytärtä, ja varmasti saamme komeat häät nähdäksemme.

– Voi, ette te häitäni tule näkemään, sillä ei kuninkaanpoika minua, kyynäränenäistä, puolisooseen huoli, vaikeroi kuninkaanty-

*Lumous oli poissa. Pitkän
nenä oli kadonnut
tipotiehensä ja samoin
ilkeys hänen
sydämestään.*

tär ja painui yhä syvemmälle korpeen.

Miten vaivalloista olikaan samoilla pimeässä metsässä! Joka hetki hän satutti pitkän nenänsä puiden kylkiin ja terävät risut repivät hänen jalkansa haavoille. Mutta eteenpäin hän vain riensi, sillä linnaan hän ei palaisi kyynäränsä toisten surkuteltavaksi.

— Lieneeköhän maailmassa ketään minua onnettomampaa, huokasi

kuninkaantytär ja vaipui uuvuksissa mättäälle. Mutta samassa alkoi mätäs vaikeroida. Eikä se mikään mätäs ollutkaan, vaikkei kuninkaantytär sitä pimeässä erottanut. Vanhan, raihnaisen mummon päälle hän oli vaipunut.

— Saata minut kotiin, kuka lienetkin, vaikeroi mummo. — Voimani ovat loppuneet, enkä jaksa yksin kulkea.

Kuninkaantytystä tuntui turvalliselta saadessaan seuralaisen. Hän unohti omat huolensa ja auttoi reippaasti mummon jaloilleen. Niin läksivät he vaeltamaan eteenpäin, mummon neuvoessa tietä.

He saapuivat kohta mummon mökille. Kuninkaantytystä ihmetytti, kun mummo ei ollut tietääksenkään hänen pitkästä nenästään, aivan kuin ei olisi huomannutkaan sitä. Eikä hän liioin ollut huomaavinaan tytön kultakruunua eikä koreita vaatteita, vaan ehdotti, että tyttö jäisi hänen luokseen elelemään ja auttamaan häntä askareissa. Miten outoa! Hänelle, kuninkaantytyställe, yksinkertainen mummo ehdottaa sellaista!

Mutta mummo oli niin lempeä ja ystävällinen, ja työstä tuntui ihmeen turvalliselta mummon seurassa. Ja hän jäi. Ahkeraan askarteli hän aamusta iltaan ja ahertaessaan ei muistanut pitkää nenäänsä. Eikä mummokaan siitä koskaan huomauttanut.

Eräänä aamuna kuului korvesta torventoitotusta, iloista naurua ja kavionkopsetta.

— Riennäpä, tyttöseni, katsomaan ketä korvessa liikkuu, sanoi mummo kuninkaantytyställe.

Tyttö riensi ulos, ja Kaukomaan kuninkaanpoikahan sieltä puiden välistä pujottautui hänen luokseen.

— Löysinpä lopultakin sinut! huudahti kuninkaanpoika.

Tyttö muisti samassa nenänsä.

— Voi, älä katsele minua! Olen ruma! vaikeroi hän. — Etkö näe, että nenäni on kyynäränpituinen?

— Nenäsi on somin, mitä milloinkaan olen nähnyt, sanoi kuninkaanpoika. Tyttö koetteli nenäänsä. Ihmeellistä! Se oli sievä ja soma kuten ennenkin. Lumous oli poissa. Pitkä nenä oli kadonnut tipotiehensä, samoin kuin ilkeys hänen sydämestään. Riemuissaan hän läksi vaeltamaan kuninkaanpojan mukana linnaa kohti.

Mutta mummo myhäili tyytyväisenä. Hän oli sama mummo, joka oli loihtinut kuninkaantytyställe pitkän nenän parantaakseen hänet ilkeydestään. Kuninkaantytär ei ollut tuntenut mummoa, eikä mummosta se ollut tarpeellistakaan.